

LBRIS

We know
books

Radu Dinulescu

Tegument

Romanul unui scenariu

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2022

Cuprins

Radu Dinulescu în măreția unui spectacol-film al vieții! <i>de Claudia Motea</i>	7
<i>De ce nu sunt eu Bukowski!?</i>	11
PARTEA ÎNTÂI	
O lume transparentă.....	13
PARTEA A DOUA	
Clinica Sansevero.....	89
PARTEA A TREIA	
Divinitatea	115
PARTEA A PATRA	
Marele spectacol	149
PARTEA A CINCEA	
Peter și infernul	189
<i>Încheiere</i>	277

Radu Dinulescu în măreția unui spectacol-film al vieții!

Iubite Cititor, când pătrunzi în lumea lui Radu Dinulescu, de la bun început e bine să știi că vei fi pus în fața unei experiențe inedite din care, cu siguranță, vei avea ceva nou de învățat. Fiecare poveste a lui este plină de revelații, iar revelația în această carte pornește tocmai de la titlu, când tu ca și Cititor, îți pui întrebarea atât despre sensul propriu, cât și despre cel figurativ, al acestui cuvânt: *tegument*.

Pornind de la o parafrazare bukovskiană, aceea că: „Un intelectual spune un lucru simplu într-un cuvânt complicat, iar un artist spune un lucru complicat într-un fel simplu”, iată-ne puși în fața unui fapt real din viața miraculoasă a acestui desăvârșit artist-intelectual – Radu Dinulescu, care prin acest roman-scenariu face o incursiune extrem de interesantă și incitantă în două lumi ce pot comunica armonios literatura și filmul, oferindu-ne un mesaj artistic profund.

Dacă până acum Radu dirija poveștile teatrale, fascinantele sale spectacole cu marionete gigantice, cu imagini 3D stereoscopice și fractali, de la un pupitru de comandă regizoral, acum îl descoperim

într-o dublă ipostază, aceea de romancier-scenarist care slujește și modelează cuvântul cu talent din propriile-i povești de viață și din imaginația unui joc fantasmagoric, ce-i dau binețe în fiecare zi, într-un mod ambițios.

Când începi să citești această carte simți că, de fapt, toate cuvintele aieargă prin tine și te fac să intri într-un labirint sufletesc, stârnindu-ți o mare curiozitate de a îmbrățișa aventura vieții și de a afla adevărul poveștii bizare dintre Eva din Transilvania și Peter din Pennsylvania.

După cum mărturisește autorul: *În pântecul acestei opere, romanul și scenariul sunt ca doi gemeni bivitelini sau chiar ca doi siamezi*, dar fiecare are o ținută demnă redată prin culoare și conținut. Dacă Romanul ni se adresează mereu cu acest călduros și afectiv: *Dragul meu cititor* și are scrisă „negru pe alb” toată pledoaria autorului pe care și-o numește răsfrățându-se, *pălăvrăgeală plină de iluzii*, Scenariul scris în culoarea vișinie demască în subconștient, Noul, Începutul, pasiunea arzătoare și dorința atavică de împlinire și de realizare a unui film cu un destin aparte hollywoodian.

Pozele-imagini impresionante și pline de sugestie, ca într-un album de artă, făurite cu atâta măiestrie de Armand Richelet-Kleinberg, un om-destin al vieții lui Radu Dinulescu, completează mesajul dându-i un blazon astral.

Structurată în cinci părți ce vorbesc despre *Transparența lumii*, *Clinica Sansuvero*, *Divinitatea*, *Marele Spectacol* și *Peter și Infernul*, cu acel Cuvânt de Început, ca un preluu ademenitor și întrebător: *De ce nu sunt eu Bukovski?* și cu acea Încheiere la cheie în care Cititorul este sfătuit să citească *Hollywood* bukovskian și să-l socotească un posibil preambul al peripețiilor următoare din producția filmului TEGUMENT, această primă carte, publicată la prestigioasa Editura Creator (Libris), îi conferă lui Radu Dinulescu o altă șansă frumoasă a vieții sale, aceea de a trăi din plin în mrejele succesului livresc, apelativul de scriitor publicat, motivat de a continua să scrie mai

departe. Este extraordinar cum El ni se destăinuie, lăsându-se ajutat de prieteni, ascultându-le sfaturile, dar marea reușită a lui vine ca un răspuns tocmai din modul lui de a-și urma traseul incoruptibil al destinului său artistic de pelegrin neobosit al artei și de căutător perpetuu al celui mai mare adevăr al vieții.

Parcurgând această lume nouă, cu personaje stranii care trăiesc și se hrănesc fabulos din talentul și imaginația autorului, avem impresia că asistăm la un propriu tegument al cuvintelor ce nasc speranța celei mai fericite prelungiri – un sublim deznodământ al acestui roman-scenariu: FILMUL!

Permiteți-mi să culeg cu migață aceste cuvinte din carte: *Destinul așază lucrurile atât de bine, în matca lor, încât nu-ți mai rămâne decât să-ți pui un pabar de țuică și să ciocnești, bulbucându-ți ochii!* și să vin cu această întrebare, strigând din rărunchi: Oare viața bate filmul? Felicitări, Minunat Radu Dinulescu!... Motor... ACTION!

Claudia Motea,
actriță/scriitoare

PARTEA ÎNTÂI

O LUME TRANSPARENTĂ

Voroneț – imagine Armand Richelet-Kleinberg

1. MĂNĂSTIREA VORONEȚ. EXTERIOR. ZI

Imaginea alunecă pe pereții mănăstirii, pictați cu fresce care conțin situații și personaje biblice din capitolul „Judecata de apoi”, în stilul icoanelor bizantine. Fondul picturilor are predominant culoarea albastră. Se aud zgomote de fond din

natură dar și frânturi de conversație. O voce se aude autoritar ca și cum ar fi amplificată de o portavoce.

VOCE 1

(off)

Mergi spre dreapta... ușor!

Imaginea pornește lent către dreapta.

VOCE 1

(off)

OK. Acum urcă ușor. Urcă macaraua... sus, sus... ușor...

Imaginea urcă ușor. Se aud diferite voci. Imaginea alunecă lent peste mai multe fresce și se oprește pe un fragment de pictură, o icoană ortodoxă, aflată pe bolta pronaosului, reprezentând pe Maica Domnului având pe pruncul Iisus în brațe. Ceva nedefinit tulbură imaginea, o zbatere care acoperă o bună parte din cadru.

VOCE FEMININĂ

(off)

S-a pus ceva pe obiectiv...

VOCE 1

(off)

Stan, vezi ce naiba se întâmplă!

În imagine apare neclar un cap deformat, vedem numai nasul mare și un ochi.

STAN

Boss... e un fluture!

VOCE 1

(off)

Cut! Cut!

Imaginea se întunecă până la negru și apare albă inscripția:

**„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine... veșminte ca să
te îmbraci și să nu dea pe față rușinea goliciunii tale...”**

(Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul - capitolul 3)

Începe, difuz, o muzică ritmată care se amplifică rapid.

Inscripția dispare lăsând să apară prin fade-in cadrul următor.

Cititorul meu, pare a fi o comedie dar, te asigur... nu este. Da... așa e în viață, niciodată nu este ceea ce pare. Am uitat să-ți spun un lucru foarte important: am scris acest scenariu în timpul pandemiei din 2020, în perioada de carantină, care a cuprins toată Europa. Poate așa se explică și faptul că, la un moment dat, mintea mi-a luat-o razna și numai astfel am putut scrie ceea ce am scris!

Am stat, disciplinat, trei luni închis în casă și nu am mers decât la alimentara din colț, tot la trei zile, să-mi cumpăr cele necesare subzistenței. Ieșeam din casă și împrășcam cu dezinfectant butoanele liftului, preșul de la intrare, roțile căruțului pentru cumpărături, iar la întoarcere până și pe tălpile pantofilor... Mai târziu, când erau mii de cazuri, sute de morți zilnic și diverse tulpini ale virusului cu mult mai contagioase și mai letale, am aflat că toate aceste proceduri erau prea puțin eficiente, uneori chiar inutile...

Odată în stradă, evident, gâfâiam ca un tren de marfă, la deal, respirând cu greu în spatele măștii din hârtie, așa zis chirurgicale, într-un oraș unde au fost cu totul 7 cazuri de gripă, în toată perioada carantinei totale, din 15 februarie până în 15 mai 2020! Dar teama... acea frică de ceva nou și complet necunoscut, care venea spre noi dinspre țări unde se murea, ca pe vremea ciumei bubonice, deși existau spitale moderne și cei mai buni specialiști epidemiologi și medici, adunați

de prin toată lumea, inclusiv din România și unde existau sisteme de asigurare bine puse la punct... ne schimba complet modul de trai și de a face până și cele mai anodine gesturi, ne anula cele mai simple obiceiuri, creând altele noi cu care aveam să ne obișnuim greu și, la un moment dat, aveam chiar să ne răsculăm irațional împotriva lor...

Îmi împărțeam activitatea zilnică în două părți importante: lucrul la proiectele mele teatrale, cele care-mi asigurau existența de zi cu zi și, în paralel, redactarea scenariului, pe care-l abandonasem acum mulți ani, din lipsă de timp. Această carantină forțată, prin care trecea toată lumea, ordona multe lucruri din viața mea.

Depusesem scenariul „Tegument”, în urmă cu 10 ani la Centrul Național al Cinematografiei, la secțiunea dezvoltare. Aveam 10 pagini scrise și un rezumat a ceea ce urma să cuprindă restul poveștii. Am intrat pe Net, m-am uitat în arhiva CNC și am descoperit, cu oarecare uimire, că de fapt partea de redactare luase un punctaj foarte bun... Depunctarea venea, la modul cel mai grav, de la echipa propusă de casa de producție și de la lipsa de palmares a ei. Acest lucru m-a ambiționat teribil, mai ales că, între timp, adunasem și alte materiale care puteau să mă ajute la conceperea tramei.

Seara mă uitam la seriale pe Netflix

2. GENERIC. CADRU SECVENȚĂ.

Five Avenue, în Manhattan. Unul dintre turnurile de birouri de lux. O limuzină oprește în fața building-ului. Portierele dinspre trotuar se deschid, iar din mașină coboară Darian Trisch, Nicos Ghiorghios, și Doron Kreutzman. Doron și Nicos sunt îmbrăcați cu costume elegante, de oameni de afaceri. Darian Trisch este și el foarte elegant, eleganța artistului, a plasticianului. O eșarfă colorată îi înconjoară gâtul și atârână neglijent pe umărul stâng. Continuă muzica puternic...

Cei trei pătrund în building, printr-o poartă mare, luxoasă, trecând pe lângă un portar în costum cu fireturi și șapcă pe cap, care-i salută cu respect. Cei trei parcă merg în ritmul muzicii.

Își continuă drumul printr-un lobby imens și foarte luxos și se îndreaptă spre lift. Pe un perete, luminat foarte sofisticat, în relief, firma unei corporații. Se opresc în fața liftului, ușa se deschide. Cei trei intră în lift. Continuă muzica.

În interiorul liftului cei trei au fețele unor jucători de poker: impenetrabile! Liftul avansează rapid până la etajul 62.

Ușa se deschide la etajul 62. Cei trei înaintează pe un coridor, discret luminat. O secretară îi întâmpină și le indică drumul.

3. BIROUL LUI OMRI NISSAN. INTERIOR. ZI.

Omri Nissan, un mare om de afaceri, se află la birou și zapează privind imaginile de pe un televizor uriaș prins în perete. În spatele lui, Omri, efigia firmei „OMANUT LTD”.

Pe ecranul televizorului se văd tineri care dau foc unor afișe ale unui eveniment: Expoziția „Transparențe” a lui Darian Trisch.

Nicos, Doron și Darian intră în biroul lui Omri, urmați de secretară, care apoi se retrage.

Aici se termină Genericul. Muzica încetează lăsând să se audă, în surdină, sonorul televizorului.

Cei trei se apropie și privesc și ei ecranul TV.

OMRI

Domule Trisch... trebuie să vă feliciti! Eventul a fost magnific! Magnific! Magnific! Magnific!

TRISCH

Mulțumesc!

Omri face un semn către ecranul TV, care continuă să prezinte imagini legate de evenimentul „Transparențe”, talk-show-uri, interviuri.

OMRI

Excelent! Nu mă așteptam la o activitate, post eveniment, atât de... pozitivă?

DORON

Pozitivă?

OMRI

Dragul meu... Scandalul este cea mai bună promovare în afacerea cu artă! Ce ar fi fost Brâncuși fără procesul din 1917!

Omri arată spre o parte a biroului său unde, lângă un teanc de dosare se află câteva sticle cu băuturi.

OMRI

Whisky?

Cei trei acceptă și se așază pe fotoliile comode din fața biroului. Omri împinge ușor către ei un vas design, pentru gheață. Doron toarnă în paharele deja aranjate pe birou. Cei trei iau paharele, ciocnesc, beau...

OMRI

E un succes artistic și evident... financiar, de-a dreptul fantastic. Vom exploda bursa artei...

DORON

Cu o investiție pe măsură!

Omri se așază în fotoliul său. Îi privește cu privirea de gheață.

OMRI

Sigur, este nevoie de bani. Omanut va intra în joc. Pentru aceasta vom organiza și o licitație să testăm piața... Vom pune în vânzare una din lucrările care se află în colecția Omanut.

DORON

Care din ele?

OMRI

„Ființa marină”.

Cei trei se privesc. Trisch face un semn aprobator.

OMRI

Am putea investi undeva la... 50 de milioane...

Omri le întinde un cec, care era deja pregătit pe birou. Cei trei îl privesc pe rând, dau mulțumiți din cap. La televizor continuă imaginile legate de expoziție.

OMRI

Cu o singură condiție...

DORON

Anume?

OMRI

Eva... să nu nască!

NICOS

Să nu nască?

DORON

Să nu nască?

TRICH

Cum adică... să nu nască?

Cei trei sunt uimiți, Doron ține cecul în mâna ridicată la nivelul capului. O muzică ritmată de discotecă crește ușor.

Cititorul meu, mi-am propus din capul locului să nu dau nici-o explicație despre ceea ce am scris în scenariu. Eventual, unele detalii despre cum am ajuns să scriu anumite lucruri, în ce circumstanțe... A explica un lucru care, în mod normal, trebuie să se nască în mintea fiecărui cititor, spectator, vizitator, auditor... ar fi un lucru inutil, idiot, periculos, caraghios, lamentabil... și mai ales de prost gust. Spun asta pentru că în scenariul meu, scris cu vișiniu, este vorba și despre artă. Dar nu numai.

Revin la povestea mea. Nu, nu cea din scenariu... Cea peste care îți dau voie, din respect pentru tine, să sari, ori de câte ori vei simți nevoia. Trebuie să remarci un paradox ce ține de punerea în abis: suntem amândoi de părți diferite ale misterului – eu știu ce se întâmplă, cu personajele din scenariul meu, iar tu nu știi, în schimb tu... poate că știi ce s-a întâmplat cu scenariul meu iar eu, la ora când scriu aceste rânduri, în mod evident, nu știu! De altfel, după cum vei putea tu însuși remarca, foarte curând, el este... „de nefăcut” în România... din păcate!

Stăteam în fața calculatorului și scriam. Trecuseră deja două săptămâni de când l-am terminat de redactat, într-o primă formă și l-am dat la câțiva prieteni să-l citească, pentru a-mi oferi părerea lor. Deci... încă nu știam ce voi face cu el, cum îl voi termina și mai ales cum o să-l fac cunoscut... în ce direcție să pornesc cu promovarea lui. În mai toate cazurile reacțiile au fost foarte bune. Erau oameni care scriau, care au văzut mult film la viața lor, colegi de breaslă, regizori de teatru... sora mea:

Radu M. – dramaturg – „Să știi că aș vrea foarte mult să văd filmul ăsta... Mi-a plăcut mult partea mistică... Cred că ar trebui să o mai dezvolți!”.

Mircea B. – fost decan al unei facultăți de film și TV – „Interesantă povestea ta... dar cam lineară! Mai trebuie un conflict...”.

Sanda M. – scenografă – „Băi, e nebunie totală. Mi s-a făcut pielea de găină, m-a apucat o groază!”

Dora P. – actriță – „Să știi că nu l-am lăsat din mână, e foarte tare”.

Mihaela H. – profesoară de germană la Washington – „Radu, e atât de american... îți spun eu, care stau aici de peste 25 de ani și mă învârt în lumea bună!”

Adriana E. – realizator TV – „Radu, e minunat ce ai scris! Mi-a plăcut atât de mult...”

Sora mea – „Da! E bun. Sper că nu te-ai gândit să-l faci aici... Mai vezi și tu!”

Mihaela C. mi-a dat cele mai interesante feedback-uri. Dar despre ele voi vorbi mai amplu, mai târziu.

4. DISCOTECA PHARAON. INTERIOR. NOAPTE

O discotecă destul de mare, aflată undeva într-un subsol. Plasmă mari, instalate pe pereți preiau imaginea unor camere de filmat care sunt îndreptate înspre ringul de dans. O mulțime care dansează pe o muzică ritmată. Femei și bărbați, în majoritate tineri, în extaz, transpirați, majoritatea cu pahare de alcool în ringul de dans.

Fumul colorat, emanat din mașinile de fum, și traversat de raze de laser și de lumina spoturilor colorate, dau o atmosferă feerică. Artificii se aprind, la anumite intervale și lansează jerbe de scânteii multicolore.

Aproape de tavan, pe o conductă de aerisire, din fum, apare un șobolan mare. O parte din el este transparentă, lăsând să se vadă organele interne. E amețit, speriat, se deplasează cu greu, șovăitor, pe conductă. Ajunge undeva deasupra ringului de dans.

Un jet de fum colorat ajunge până la șobolan. Acesta se sperie, vrea să fugă înapoi, se dezechilibrează și cade deasupra dansatorilor din ring. Jerbe de scânteii sar în toate direcțiile.

Șobolanul straniu încearcă să se salveze printre picioarele dansatorilor. Un picior de bărbat îl calcă violent. Șobolanul se zvârcolește.

Un bărbat cu bustul gol, tatuat abundant pe piept, pe brațe, pe spate și pe frunte, se lasă în genunchi și se apleacă asupra șobolanului. Are ochii lărgiți de alcool și de droguri. Ridică șobolanul ținându-l de coadă până la nivelul ochilor. Îl privește fascinat.

TATUATUL

Ce splendoare... Tu cine ești? Ha? Mikey Mouse...